

Na arše v šest

(Ulrich Hub, přel. Tomáš Havel, Eva Muroňová)

pro Vánoce 2015 v Prostějově upravil Jan Jun, s použitím hudby a písní z muzikálu Plující ZOO kapitána J. Horowitze

Vypravěč 1:

„Byla jednou jedna krajina plná ledu a sněhu a ať jste otáčeli hlavu na jednu stranu nebo druhou, viděli jste jen sníh a led a led a led a sníh a sníh a led.“

Když jste se ale pořádně rozhlédli, mohli jste v tom sněhu rozpoznat tři malé postavy. Kdybyste se k těm postavám přiblížili, rozeznali byste tři tučňáky. Byli úplně stejní, ale to je normální. Všichni tučňáci vypadají stejně. Když člověk vidí jednoho, zná už vlastně všechny.

Kdybyste však k těm tučňákům přišli ještě blíž, zpozorovali byste, že je mezi nimi rozdíl. Jeden tučňák byl o něco menší než druzí dva. Ale pozor! K tučňákům by se nemělo chodit tak blízko. Jsou sice zcela neškodní, ale poněkud páchnou po rybách.“

1. tučňák: Smrdíš!

2. tučňák: Ty taky!

3. malý tučňák: Přestaňte se hádat! (*Šťouchne do těch druhých.*)

(*Chvíli se rvou, nakonec se svalí do sněhu.*)

1. (*Bezradně.*) „Proč se vlastně musíme pořád hádat“

3. (*Povzdychne si.*) „Kéž by se už konečně něco stalo!“

Přiletí motýli a zpívají: „Krásný je tento náš svět, i nebe zbarvené.“

Obletí kolem tučňáků, jeden letí dál, druhý přistane ve sněhu.

„Motýlí!“ (*Tučňáci jásají, tleskají.*)

3. „A já ho zlikviduju!“ , řekl malý tučňák.

1. „Nech ho na pokoji!“

3. „Ale já ho chci zabít! Ted’!“

2. „Nemůžeš ho zabít“.

3. „Kdo to řekl?“

1. „Bůh. Bůh řekl, že se zabíjet nesmí.“

3. „Ach tak!“ (*Po chvíli.*) „A kdo je vlastně ten Bůh?“

2. „No, Bůh... to je těžká otázka. Bůh je veliký a velice, velice mocný. Vymyslel spoustu pravidel a umí se pořádně naštvat, když se nedodrží. Ale jinak je docela přátelský.“

1. „ Má jen jednu vadu.“

3. „A to?“

1. „Není vidět.“

3. „To je ale ohromná nevýhoda. Když ho nemůžu vidět, nemůžu s jistotou vědět, jestli vůbec existuje.“

Dva větší se na sebe bezradně podívají.

2. „Pověz nám, co vidíš.“

3. „Sníh.“

1. „A dál?“

3. „Led.“

2. „Dál!“

3. „Sníh.“

1. „Dál!“

3. „Led a sníh, sníh a led, led a sníh, sníh a led...“

1. „A kdo to asi všechno udělal?“

3. (*Nejistě.*) „Bůh?“

(Horlivě kývají hlavou.): „Přesně tak!“

2. „A co řekneš teď?“

3. „Že se moc nepředved.“

Oba sebou škubnou a nervózně vzhlednou k nebi.

1. „Tiše, nebo tě uslyší. Bůh má příšerně dobré uši a krom toho stvořil i tučňáky.“

3. „Tak to se na nás taky moc nepředvedl. Jsme ptáci, ale smrdíme po rybách a neumíme létat.“

2. „Ale umíme plavat!“

3. *(Zarputile.)* „V každém případě je jasné, že s tímhle malým motýlem si dal více práce. Na rozdíl od nás si může létat, kam chce a to je nespravedlivé a proto ho zlikviduju.“

1. „Pak tě potrestá!“

3. „Kdo?“

1. „Bůh!“

3. „Tak si na to počkám!“ *(Zvedá nohu, aby motýla zašlápl.)*

Tu přiletí dva pohlavky. Malý začne brečet.

2. „Klidně si řvi, jsi nevychovaný a vůbec, jsi úplně špatný tučňák.“

3. „No a co? Jsou dobří tučňáci a jsou špatní a jsem prostě ten špatný. Takový jsem byl vždycky a není to moje vina. Takového mě stvořil Bůh.“

Malý s sebou plácne do sněhu. Motýl vykřikne: AU!

Tučňáci se chytí za hlavu,

1. „Ty trumbero, právě sis na toho motýla sedl.“

Malý vyskočí a otočí se. Motýl má pochroumané křídlo.

Tučňáci se shluknou kolem.

1. „Chudinka, asi umřel.“

2. „Teď přijde do nebe.“

3. „A to přijde každý do nebe, když umře?“

1. „Ne, jen ti dobří.“

2. „Například ty ne.“

3. „Já nejsem dobrý?“

1. „Ne. Právě jsi zabil motýla.“

3. „Ale ne schválně.“

2. „Ale říkals to, a teď je mrtvý. Z toho Bůh nebude nadšený!“

3. „Třeba se zrovna nedíval!“

1. „Bůh má příšerně dobré oči, vidí všechno a až umřeš, osobně si na tebe počká u brány a pěkně si s tebou pohovoří.“

3. „Do té doby to s tím motýlem zapomene.“

2. „Na to bych nespolehal. Bůh má příšerně dobrou paměť. Nikdy nezapomene potrestat tučňáka, který nedodržel jeho pravidla.“

3. „A jaký jsou ty tresty?“

1. „Nech se překvapit. Když Bůh stvořil tuhle krajinu, moc se nepředvedl, ale co se týká trestů, má velikou fantazii.“

3. „Myslím, že žádný Bůh není.“ *(Dupne nohou.)* „Jen jste mi chtěli nahnat strach. Nepotřebuji žádného Boha. A vás taky nepotřebuji. Nechci vás až do konce života vidět.“

(Kolébá se rychle pryč.)

2. „Co se to s ním stalo?“

1. „Možná má pravdu. Já jsem Boha ještě neviděl a neznám nikoho, kdo by ho viděl. Občas by se Bůh mohl ukázat.“

2. „Tiše! Bůh nás pozoruje. Právě teď! Copak nevidíš ten mrak?“

1. „Nesmysl. Bůh nás nemůže vidět. Ty temné mraky mu v tom brání.“

Přiletí tlustá holubice, nemotorně přistane ve sněhu, několikrát se převalí.

„Máte chvílku, abychom si promluvili o Bohu?! Přináším vám zprávu. Bůh řekl... Co to tady

smrdí?“

1. a 2. „To jsme my!“

Holubice zaječí: „Tak ke mně proboha nechoďte tak blízko!“ (*Uskočí zpět.*)

„Bůh má už dost lidí a zvířat, kteří se ustavičně hádají a všechno se jim musí říkat třikrát. Ztratil trpělivost a řekl (*Dramatická pauza.*) Sešlu na svět obrovskou potopu, vody moří a řek se vylíjí z břehů a budou stoupat tak dlouho, dokud všechno nepohltní. Zaplaví se domy, stromy i vrcholky nejvyšších hor. Tak, hotovo. Teď o tom ví už všechna zvířata, vy dva jste byli poslední.“

(Tučňáci s otevřenou pusou.)

1. „Ale to znamená, že bude konec světa.“

„Přesně tak,“ (*Holubice vytáhne lahvičku, napije se.*) „Bůh chce celý svět vymazat a začít znovu. A vy dva (*Přísně se po nich podívá.*) opravdu příšerně smrdíte po rybách!“

1. „Ale co se s těmi lidmi zvířaty stane?“

(Holubice dopije, pečlivě uzavře lahvičku.) „Dříve nebo později to sami poznají!“

2. „Že se utopí?“

H. (*Přísně.*) „To jste řekli vy!“

1. „Ale copak se s Bohem nedá ještě mluvit?“

H. „Osobně ho sice neznám, ale diskutovat s ním, je těžké. A když si něco vezme do hlavy...“

Ozve se hrom (klavír), blesky (blikání vypínači). Začíná pršet:

T. „Smilování, smilování!“

H. (*Přísně.*) „Přestaňte kňučet a začněte rychle balit.“

1. „Balit?“

H. „V Noemově arše je místo i pro dva tučňáky. To jsme vám ještě neřekla? Z každého živočišného druhu berem na palubu dva exempláře: potřebujeme dva slony, dva ježky, dvě kuny. Dva tchoře, dva klokany, dva mývaly, dva slepýše, dvě veverka, dvě žirafy, dva velbloudy, dva psy, dvě bezdrátové myši, dva mravence...“

2. „Ale proč vždycky jen dva?“

H. (*Netrpělivě.*) „Noemova archa je sice enormně veliká loď, ale její kapacita není neomezená. Tady jsou vaše lístky a neztraťte se! (*Podává lístky.*) A nezapomeňte, na arše v šest a kdo přijde pozdě, utopí se.“

H. (*Zarazí se, obrátí se k lidem.*) „Divné, mám zvláštní pocit, jako bych na něco zapomněla. Na něco hodně důležitého...“ (*Odletí namáhavě pryč.*)

Tučňáci začínají rychle balit.

1. „To je divné, za všech tučňáků vybrali nás, protože jsme nejlepší. Tedy – já jsem nejlepší.“

2. „To jsme zase jednou měli štěstí. Jak ten život závisí na náhodě. Kdyby tam zrovna stáli jiní tučňáci, my bychom se bídne utopili jako například...“

Oba tučňáci se zarazí, podívají se na nešťastně na sebe...

Jdou za malým tučňákem, ten stojí pod velkým deštníkem a mudruje: „Jak jsem jen mohl říci, že se vzdávám svých přátel. Teď budu do konce života sám. Nebudu mít s kým se hádat...“

2. „Ahoj, tak jdeme náhodou kolem...“

3. „Prší.“

1. „Ach. To jsme si ani nevšimli.“

3. „Pojďte se schovat pod můj deštník, nebo nastydnete. Když má jen jeden tučňák deštník, je přece samozřejmé, že pod ním svým přátelům nabídne místo.“

Tučňáci si stoupnou pod deštník, utírají si oči.

3. (*Po chvíli.*): „Vy brečíte?“

1. „Ne, to jsou jen kapky deště...“ (*Pak jakoby je něco napadlo, otočí se k sobě, něco si šuškuje, popadnou malého a strčí do velkého kufru, rychle. Kufř vlečou k arše.*)

H. *(Stojí ve dveřích archy.)* „Poslední výzva pro chybějící pasažéry! Žádáme oba tučňáky, aby se ihned dostavili na Noemovu archu!“ *(Spatří tučňáky.)* „Kde jste byli tak dlouho? I ty dvě želvy tu byly rychleji než vy. Vždyť jsem přece řekla jasně: na arše v šest!“ *(Vývalí oči na kufr.)* „Snad to nechcete vzít s sebou. Pokud se nepletu, byla řeč jen o příručním zavazadle.“

2. „Bez toho kufru nemůžeme jet.“

H. „Proč?“ *(Tučňáci znejistí.)*

H. „Co v něm máte?“

1. „Jen vzduch.“

H. „Tak proč ho nemůžete unést?“

2. „Je totiž... je v něm totiž velmi dusno.“

H. *(Čichne ke kufru.)* „Ten kufr smrdí po rybách. Pokoušíte se propašovat na palubu sardinky?“

1. „To jsme my, to my tak smrdíme.“

H. „Konzumace přinesených nápojů a jídel na palubě přísně zakázáno, na palubě je k dispozici malý bufet. Otevřete to!“

2. „Ale ten kufr je neškodný!“

H. „Nevěřím vám ani slovo!“

1. „Ale my jsme tučňáci, nám můžeš věřit!“

2. „To tvrdili slepýši taky. A co jsme u nich našla? Karty!“

(oba) „Neslýchané!“

H. „Jakékoli hazardní hry jsou na arše zakázané...“

(Blesk, rána – opět klavír, blikání světly, výkřik: Potopa!!!)

H. „Propána, už je to tady! Honem!“

Tučňáci následují holubici.

1. *(Po chvíli.)* Kde to jsme?

H. „Jste úplně na dně! *(Pauza.)* V podpalubí archy.“

2. „A co tady tak smrdí?“

H. „To je dehet. No archu vymazal dehtem, aby do ní nepronikla ani kapička vody.“

1. „Ten smrad se ale nedá vydržet!“

H. „Buďte bez obav. Ten váš rybí pach ten dehtový brzy přebije.“

2. „A jak dlouho má bufet otevřeno?“

1. „Je na palubě bazén?“

2. „Kde se půjčují lehátka?“

1. „Kam se máme dostavit k jídlu?“

(Tučňáci si skáčou do řeči.)

H. *(Zařve.)* „Ticho! Kde si myslíte, že jste? To je záchranná akce, ne luxusní vyhlídková jízda. Spěte!“

(Ozve se lví zařvání, holubice protočí očima): „Ach jo, to se mi probudili lvi.“

(Sloni zatroubení.) „Skvělé, teď ještě sloni, je to stejně jen vaše chyba...“

Vypravěč 1:

„Náhle sebou loď silně škubla a tučňáci se svalili jeden na druhého. Ze všech stran se začaly ozývat strašlivé zvuky. Bručení medvědů, bečení ovcí, chrochtání prasat, troubení slonů, kejhání hus, vřískot opic, kozí mečení, koňské řehťání, štěkot psů, kokrhání kohouta, kdákání slepice, kvákání žab, houkání sýčka, mňoukání koček, mlčení srn, – zkrátka, ohlušující rámus.“

(Při jmenování jednotlivých zvířat a jejich zvuků mohou malé děti zvířata a zvuky napodobovat.)

H. „Vypluli jsme. Šťastnou cestu.“ *(Opustí jejich kajutu, důležitě rázuje vepředu zleva doprava.)*

Malý tučňák vyleze z kufru. Pláče. „Je to všechno moje vina. Byl jsem moc ošklivý. Říkal jsem, že

Bůh není...“

1. „Ale on to neslyšel!“

3. „Slyšel! Máť totiž strašně dobré uši! Krom toho jsem zabil motýla.“

2. „Ale to Bůh třeba ani neviděl!“

3. „Ale viděl, on má totiž strašně dobré oči!“ (*Nářek zesiluje.*) „Je to moje vina, moje veliká vina! Bože, slyšíš mě?“

Holubice na druhé straně zpozorní, vtrhne na ně: „Copak se neumíte chovat jako normální zvířata? To je hrůza! Už toho mám nad hlavu. Obě antilopy pro mě z neznámých důvodů nechtějí spát vedle lvů. Datlové dělají díry do lodní stěny. Jeden slepýš ztratil druhého a pořád ho hledá. A Noe říká jen: udělej to, zaříd' tohle. Ale „děkuji“ jsem od něj ještě neslyšela!“

(*Opět se otočí zamyšleně směrem k lidem.*) „Divné, mám pocit, že jsem na něco zapoměla!“ (*Odejde.*)

1. „Pamatujete si ještě, jaké to bylo doma? Už je to tak dávno. Vše bylo tak krásné, bílé, všude se třpytil led... a sníh... a led...“

3. „Když už nevím kudy kam, zavřu oči a nechám zdát si o sněhu a ledu, to místo kde domov ... Kde domov můj? Kde domov můj? Pojd'te, zatancujeme si!“

(*Tučňáci začínají poskakovat, víc a víc, dupají.*)

Najednou sem vrazí holubice (noční čepec na hlavě): „Musíte dělat takový rámus? To je děs! Už jsme 40 dní na nohou. Žirafy dostaly mořskou nemoc a visí krkem přes zábradlí. Páv roztáhl ocas a dělá si nárok na mnohem větší prostor, než potřebuje. A Noe je zavřený v kajutě. Za celou dobu jsme neslyšela slova díky...“ (*Odejde, ale brzy se zarazí, jakoby jí najednou něco došlo, vrátí se, ale malý skočí do kufru.*)

H. (*Přísně.*) „Počkejte, nebyli jste náhodou tři? Otevřete to!“ (*Ukáže na kufri:*) „Chci konečně vědět, co tam je!“

3. (*Z kufri se ozve hlubším hlasem.*) „Bůh.“

H. „Prosím?“

3. „Slyšela jsi dobře.“

H. (*Zasměje se.*) „Tomu nevěřím.“

3. „Ty nevěříš v Boha?“

H. „Ano, ale já nevěřím tomu, že by mohl být v tomhle kufri.“

3. „Cože? Bůh přece může být ve všem.“

(*Holubice se podívá na oba tučňáky, kteří souhlasně kývají hlavami.*)

H. „Tak tedy dokaž, že jsi Bůh.“

3. „Víra je přece bez důkazů, jinak by to nebyla víra!“

H. (*po chvíli přemýšlení*): „Víš, v co věřím? Že to podvod.“

3. „Jak chceš. Ale pak oslepneš.“

H. „Oslepnu?“

3. „Kdo pohlédne na mou tvář, oslepne. Takže jestli chceš být mermomocí slepá, stačí otevřít kufri. Jo, a pozor, levý zámek se zasekává.“

Holubice znejistí, pak přece jen pomalu nadzvedne víko... vytáhne tučňáka za ucho.

„Tak. Teď půjdu za Noem a všechno nahlásím. A buďte si jistí, že trest bude strašlivý.“

(*Naštvaně odejde.*)

1. „Máš to v hlavě v pořádku? Za tohle nás postihne obrovský Boží trest!“

2. „Třeba Bůh je úplně jiný, než si ho představujeme. Určitě není tak pomstychtivý.“

3. „Třeba ten trest nikdy nepříjde a náš trest je, že jsme tady a čekáme na trest...“

Vypravěč 2:

„Náhle sebou loď silně škubla a tučňáci se svalili jeden na druhého. Ze všech stran se začaly ozývat

strašlivé zvuky. Bručení medvědů, bečení ovcí, chrochtání prasat, troubení slonů, kejhání hus, vřískot opic, kozí mečení, koňské řehtání, štěkot psů, kokrhání kohouta, kdákání slepice, kvákání žab, houkání sýčka, mňoukání koček, mlčení srn – zkrátka, ohlušující rámus. Zároveň bylo slyšet dupání a pobíhání, které ne a ne přestat. Pak zvířecí hlasy postupně utichly... (Scénu opět dotvoří malé děti zvuky – zvířecími hlasy, pak i běháním a dupáním a ztichnutím.)

(Do dveří vletí holubice, něco má v zobáku.)

H. „Ho he holihohá haholest!“

Tučňáci: „Prosím?“

H. (Podrážděně) „Ho he holihohá haholest!“

H. (Vytáhne si ze zobáku větev.) „To je olivová ratolest, hlupáci! Noe řekl, vyleť ven, jak to vypadá s potopou. A já našla tohle. To znamená, potopa skončila a my můžeme ven. Takže seřadit do dvojstupu a šup a šup!“

(Tři tučňáci se semknou.)

1. „Ale nemůžeme pochodovat ve dvojstupu, když jsme tři“

Holubice zasténá: „S vámi jsou jen problémy“

3. „Kde je vlastně druhá holubice?“

H. „Jaká druhá...?“

3. „No přece když dovnitř musela zvířata ve dvojstupu, pak...“

H. (Praští se do hlavy a vykřikne.) „Teď už vím, co jsme zapoměla! Zapoměla jsem vzít s sebou na palubu druhou holubici. Na všechny druhé jsem myslela, jen na někoho druhého k sobě jsem zapoměla. Copak můžu takhle Noemu na oči?“

3. „Holubice sice chybí, ale máme na palubě jednoho tučňáka navíc.“

H. „Tomu nerozumím.“

Všichni dají hlavy dohromady, šuškájí.

H. „Je to sice riskantní, ale Noe je přece jen starší člověk a už hůř vidí. Mohlo by to vyjít.“

Seřadí se, jdou k východu.

Noe: „Vítejte v novém světě!“

Žena Noeho (Přísně.) „Ale nejprve se vyzujte boty“.

T. „My boty nemáme“

Žena Noeho: „Ale necháváte za sebou černé šlápoty“.

1. „Ach, to je jen dehet, to se snadno vyčistí.“

Noe: „Doufám, že jste už poslední.“

2. „Ještě jdou dva.“

(Tučňák na hlavě závoj, holubice cylindr.)

1. „Tyto dvě holubice se seznámily na palubě. Byla to láska na první pohled, tak jsme je pro jistotu sezdali.“

Noe (Nedůvěřivě.) „Jedna je o dost větší.“

2. „To je úplně normální. Samičky u holubů bývají větší.“

(Jdou kolem, po chvíli Noe ukáže na holubici): „Okamžik!“

Tučňáci s holubicí se polekají, holubice zahanbeně svěsí ramena a sklopí hlavu.

N. „Ještě jsem neměl příležitost ti poděkovat. Víím, co všechno jsi zvládla. Slepýši se našli, žirafám se zas daří dobře, lvi spali pokojně vedle antilop. To je zázrak. Za to vděčíme tvému neúnavnému nasazení.“

Holubice je dojatá, málem by staříka objala... ten ji zarazí: „Ale proč jsi, prosím tě, brala na palubu taky tahle tučňáky? Tučňáci přece umí plavat!“

Chvilě ticha.

H. „Cože? Vy umíte?“

1. „To je pravda,“ (Plácne se do čela.) „my přece umíme plavat.“

3. „Jsme dokonce výborní plavci.“
2. (*Nenápadně gestikuluje a hlasitě šeptá*) „Ale ty naplaveš, ty jsi holubice!“
3. (*S přihloupkým omluvným výrazem*) „Jasně, já neplavu, já jsem holubice.“
- N. „Těšilo mě, že jsem vás víc poznal.“
- T+H: „Určitě se zas někdy uvidíme!“
3. „Nejpozději při příští potopě světa!“
- H. „Jen to ne!“
- N. „Potopa už nikdy nebude, to Bůh svatosvatě slíbil.“
- 3: „My ale nemůžeme slíbit, že budeme vždycky vzorní.“
- 1+2: „Ale budeme se snažit!“
- N. „Bůh ví, že se nikdo nezmění. Ani lidé, ani zvířata, pořád budou hádky, ale Bůh slíbil, že už nikoho nepotrestá.“
1. „Odkud to víš tak jistě? Ty jsi Bůh?“
- žena Noeho: „To je přece Noe, můj muž, vy hlupáci!“
- N. „Ne, nejsem Bůh.“
2. (*Zklamaneč.*) „Ale my jsme si Boha právě tak představovali, jako starce s bílým vousem. To si mnozí myslí, ale Bůh není muž.“
3. „Bůh je žena???“
- N (*Pohoršeně.*) „Ne! Představujte si Boha, jak chcete, ale bude vždycky jiný!“
1. „Okamžik! Bůh tedy připouští, že tahle potopa byla chyba?“

Noe (*Ukáže holí do dáli, kde září duha.*) „Tato duha je Boží znamení a říká, že už nikdy nedojde k potopě, která by zahladila zemi.“

1. „Jaké noblesní gesto!“

2. „To je od Boha velkorysý!“

Přiletí nejprve jeden motýl, pak druhý.

2. „Motýl! Dokonce dva!“

(*Motýlci zpívají*): „Krásný je tento náš svět i nebe zbarvené,
rudé a zlaté i fialové, nádherně duhové je...“

T. „Není to ten můj?“

Motýlek: „Jsem to já, neboj, to křídlo už je úplně v pořádku. Podívej, jak je krásný tento náš nový svět!“

Vypravěč 2:

„Od toho dne se holubice a tučňák od sebe nevzdálili ani na krok. Tu a tam si sice některá zvířata pomyslel, že něco takového není absolutně v pořádku. Pokaždé, když kolem nich prošli slepýši, důležitě prohlásili, že takový vztah by Bůh nikdy nechtěl. Ale holubice a tučňák se o to nestarali, protože se s přibývajícím časem měli víc a víc rádi...“

(*Závěrečné písně: „Jó“ a „Krásný je tento náš svět“.*)

Postavy:

holubice

1. tučňák

2. tučňák

3. tučňák

Noe

jeho žena

1. vypravěč

2. vypravěč

motýlci

zvířátka – menší děti